

i hvilket overveiende Forhold disse Sukkere gaa ind i den umiddelbare Konsum og ikke til Raffinaderierne som Raaproduct, og at altsaa den theoretiske Betragtning, at den mindre Raffinaderingsværdi, som disse Sukkere have, ogsaa skulde begrunde en mindre Toldafgift af dem end af andre Sukkere, for saa vidt ikke har Noget at betyde i Praxis. — Et andet ret interessant Resultat, som fremkommer ved Sammenbragelsen af disse Tøl, er det, at Indførselen heri Landet af Sukkere mellem 15 og 19 er tiltagen med en rivende Hurtighed efter 1871, trods det at man i 1871 forhøiede Tolden paa disse Sukkere sammenholdt med Muskovados af samme Farve. Det fremgaar jo af de trykte Bemærkninger til Lovforslaget, at Indførselen af Sukker af Positionen 227 b er tiltagen fra 1871—72, da den udgjorde knap $3\frac{1}{2}$ Million Pund, til i 1874—75 at udgjøre omtrent $13\frac{1}{2}$ Million Pund, altsaa en Tilvæxt i Indførselen af disse Sukkere i de 4 Aar af omtrent 10 Millioner Pund trods det, at man havde forhøiet Tolden. Ved Siden deraf maa det bemærkes, at Forbrugen af disse Sukkere i Raffinaderierne paa ingen Maade er tiltagen i Løbet af disse Aar. Jeg angav før, at Gjennemsnittet af Forbrugen i de 4 Aar havde været omtrent 1,600,000 Pund; men, naar man sammenholder de 4 Aar indbyrdes, viser det sig, at der er en Afstagen fra det første af Aarene 1871—72, hvor der er forbrugt omtrent $2\frac{1}{2}$ Million Pund, til det sidste af Aarene, hvor der kun forbrugtes lidt over $1\frac{1}{4}$ Mill. Pund. — Jeg beder det ærede Thing undskyld, at jeg har opholdt Thinget med disse Meddelelser, som Thinget med Rette kunde have ventet skulde være fremkomne allerede ved Sagens 2den Behandling, men det forekommer mig dog, at det er bedre, at de fremkomme saa sent, end at de slet ikke skulde fremkomme i dette Thing.

Adler: Jeg er ganske enig med den høitærede Finantsminister i, at det er overordentlig heldigt, at Sagen foreligger saa oplyst som muligt, førend den gaar fra os. Den høitærede Finantsminister har allerede antydet, at jeg havde god Grund til at ansøre de Tøl, jeg har ansørt. Den høitærede Minister har gjort en Adskillelse mellem Raffinaderierens Tøldklarering og Forbrugen, men jeg skal ikke opholde mig videre derved; dog vil jeg, skjøndt Ministerens Udtalelse er fuldstændig tilstræffelig, vise Thinget, hvorledes jeg er kommen til disse Tøl, som jeg allerede berørte sidst. Før at vise, at det var fuldstændigt umuligt for mig at have nogen Tvivl om, at jeg ikke behøvede at undersøge dette Forhold næiere, skal jeg for det første ansøre, at de Tøl, jeg har ansørt, ere daterede den 15de April 1875, altsaa forrige Aar, da der var nedsat Udvalg om den samme Sag, og selvfølgelig kun kunde have Hentydning til den Sukkerlov, der dengang eksisterede,

nemlig Sukkerloven af 1871. De Meddelelser, jeg har, ere udsærdigede paa de danske Sukkerfabrikers Kontor og underskrevet af en af Prokuristerne der. Disse Oplysninger gaa ud paa, at der i Aarene fra 1869—74 er solgt af Melis og Kandis ca. 13,300,000 Pund. [Det var det ene Spørgsmaal, jeg havde stillet. Det andet Spørgsmaal, jeg havde stillet til Raffinaderierne for at faae et authentisk Svar, som kunde foreligge for Thingets Udvalg og Thinget til Behandling, løb saaledes: Skulde Raasukker bruges til Kandis? Svar: Nr. 16 og $\frac{13}{14}$, Halvdelen af hver Kvalitet Raasukker bruges til Kandis. Det tredje Spørgsmaal var: Skulde Raasukker bruges til Melis? Svar: Fra de danske Sukkerfabrikers Kontor Nr. 18 og $\frac{9}{10}$, Halvdelen af hver Nr. af Raasukker bruges til Melis. De Herrer ville altsaa indse, at naar jeg har en saadan Meddelelse, som den høitærede Finantsminister har set, underskrevet og udsærdiget paa de danske Sukkerfabrikers Kontor i et Spørgsmaal, hvor det var dem klart, at Meddelelsen vilde blive brugt mod dem for at forsvare Positionerne 15—18, havde jeg ingen Grund til at tvivle om disse Tøl. Det er mig ligesaa uforklarligt, som den høitærede Finantsminister, hvorledes dette Svar kan staa i Samklang med en Fortoldning af kun et Par Millioner Pund. Jeg skal tillade mig at ansøre, at det er sikkert, som den høitærede Finantsminister sagde, at jeg havde brugt denne Sag „navnlig“ som Støtte for mit Forslag med Hensyn til Positionerne 15—18; det var fuldstændigt rigtig; men dog ikke som en af de væsentligste Grunde. Jeg brugte et andet Argument, som er fremkommet med langt større Styrke fra den høitærede Finantsminister idag, og det glædede mig, at han fremhævede det Argument, jeg brugte mod ham, saa stærkt, som Tilfældet var. Den høitærede Finantsminister bad de Herrer lægge Mærke til de meget interessante Tøl, at, medens Loven af 1871 bestod, medens man belagde Sukkrene 15—18 med en høiere Told, var Indførselen stegen med en saa rivende Fart, at den var gaaet op fra 3,400,000 Pund til 13,400,000 Pund. Jeg beder de Herrer fastholde dette Tøl, som den høitærede Finantsminister har fremhævet med saa stor Styrke; thi det er netop mit Hovedargument, at det vilde være ganske mærkverdigt at det, naar Indførselen af en saadan Artikel, skjøndt den bliver generet ved en høiere Told, er stegen fra 3 til 13 Millioner Pund, da kan salde Tøldetaten ind at ønske Positionen forandret, og derved berøve Statskassen en Indtægt af 80,000 Kr., som den ikke kan have haft nogen stor Gene af at tage, og som Handel og Omsætning heller ikke have haft nogen Gene af, da det nu, for at jeg atter skal gjentage det, er slaaet fast af den høitærede Finantsminister, at Indførselen af denne Position Sukker er stegen fra 3,400,000 til 13,400,000 Pund trods en høiere Told. Jeg tror, at det er